

Cái nết đánh chết cái đẹp

Bình-nguyên Lộc

Đầu đuôi câu chuyện cũng tại cuộc thi ăn ảnh của báo Gió Mùa cả.

Sanh và Mai yêu nhau được đôi bên cha mẹ bằng lòng và dự bị làm lễ hỏi, thì đùng một cái có người thứ ba xen vào, làm trục trặc cả bộ máy, y như là một hạt cát rơi giữa những trái khế của động cơ đồng hồ.

Hôm ấy Sanh đến thăm Mai như thường lệ, thì thấy trên bàn có tờ Gió Mùa để úp, chưng trang bìa sau ra.

Trên bìa ôi thôi mặt là mặt. Đó là chơn dung của những bạn thanh niên thiếu nữ gọi đến dự thi: mặt thiệt có, mặt giả cũng không thiếu.

Nhưng dầu mặt thiệt cũng thêm một cái kết, một ống điếu cho oai. Mặt giả thì đeo râu quai nón, vẽ thẹo trên má cho ra vẻ tướng cướp lưu manh. Có người mặc cao-bồi, có choàng áo mưa, đeo mặt nạ cho ra tay võ hiệp anh hùng.

Bên gái thì là gái lèo, gái Hòi, xẩm Thượng Hải, gái Cao-Nguyên.

Người thơ ký tòa soạn trình bày trang ảnh ấy thành bó hoa. Đóa hoa giữa, to hơn cả, là một gương mặt thiệt, đẹp như ... thôi, khoan so sánh đã.

Sanh cầm tờ báo mà quên phứt người yêu bên cạnh, mắt không rời cái miệng cười làm điếng người của đóa hoa trung ương.

- Mè chết đi thôi hả ? Mai cười ranh mãnh hỏi bạn. Sanh bối rối vội bỏ tờ báo xuống mà rằng:
- Cái anh cao-bồi đó, không biết có phải là thằng Cấn hay không.
- Còn ảnh giữa ?
- Ừ, đẹp đấy chớ.
- Xí, làm bộ hoài, mè chết đi còn ra vẻ thò ơ.

Nhưng Mai không ghen, lại hãnh diện khoe:

- Con Dung đó, bạn thân của Mai đã !
- Vậy à ! Mai xấu bụng quá, có bạn đẹp như vậy mà giấu người ta.
- Ai giấu hời nào, tại anh không gặp nó chớ. À mà kìa, may quá, nó kìa ! Ờ, gió nào đưa bà lại đây ?
- Gió Mùa, Dung reo lên từ ngoài cửa ngõ, và dậm sầm chạy vô. Hai tay nặng ôm một đồng báo.
- Họ biểu nhiều dữ vậy à ? Mai hỏi.
- Xuyt, nói riêng bà nghe. Họ có biểu khi khô gì đâu. Dung phải xuất tiền túi ra để mua tặng bạn hữu.

Bỗng thấy Sanh, nàng giật mình nín khe.

Sanh đứng lên, ngã đầu chào:

- Hân hạnh được biết mình tinh tương lai. Mai giới thiệu giùm anh chút.

Mai tươi cười nói:

- Sanh, người sắp xỏ mũi Mai đem về nhà hấn đó. Còn đây là Dung, bạn thân của Mai.
- Hân hạnh.
- Hân hạnh về phần em, Dung cười đẹp như một bài thơ mà nói thế. Trời, vậy mà bà giấu tôi.
- Ai giấu hồi nào, tại Dung không gặp chớ.

Mai bỗng giật nảy mình, khi nhận ra đó là câu trách móc và câu đáp đã xảy ra hồi nãy, giữa Sanh và nàng.

Trong giây phút, nàng mơ màng có cảm giác rằng hai tiếng “May quá” mà nàng đã thốt ra khi nãy, khi Dung mới tới cửa, là sai. Đó là “rủi quá!” mới phải cho.

Nhưng nàng tự thẹn và thậm tự mắng ngay mình đã nghĩ quấy cho hai người bạn tốt.

Dung nói:

- Định ghé tặng bà một tập thì thấy bà đã có rồi. Thôi, để giành biếu bạn khác. Thôi chào anh chị, tôi đi đây. Anh Sanh, mong được nghe anh nói chuyện yêu chị Mai của em, vào một dịp khác.

Sanh không đáp vụ đó, mà lại nói:

- Dung đã nói là sẽ biếu báo cho bạn khác. Ở đây không có người bạn nào khác hay sao?
- Đừng có ăn gian. Sanh và Mai chỉ là một người thôi mà.
- Đâu được. Tục ngữ Tây có nói: “Bạn của bạn tôi là bạn tôi”. Tôi là bạn của bạn Dung thì không được xem là bạn của Dung sao? Ba người mà khai trừ đi một, biến nó thành hai khối liên minh thì ai nghe cho.
- Anh già hàm quá. Thôi đây nè!
- Còn nữa!
- Một tập nữa? Tham quá vậy à?
- Không phải một tập nữa, mà một chữ ký dưới ảnh.
- Ký làm gì, em chưa minh tinh, minh tét gì mà!
- Rồi Dung sẽ là minh tinh. Tôi để giành chữ ký này mà đâu cơ về sau.

Đoạn tiếp của câu chuyện ra làm sao, ai cũng có thể đoán được.

Rất ít chung tình là cái giống đàn ông con trai. Rất ít thành kiến là con gái tân thời. Nhưng thành kiến làm chi, Sanh đã hỏi Mai hồi nào đâu mà nói hấn là chồng chưa cưới của Mai được. Chồng người ta trên tay mà có kẻ còn giám giật nữa là, hướng hồ gì chỉ chồng sắp đi hỏi.

Câu tục ngữ “cái nết đánh chết cái đẹp” ở đây sai bét hết cả.

Mai nết rất nhiều. Nhưng Dung lại rất nhiều hơn vẻ đẹp. Nàng lại lẳng hơn nên rù quên người con trai dễ như mắm như ruồi. Nàng dễ dãi quá trong tình yêu, nên trai nó dính lưỡi câu mới nhanh chóng.

Sau khi đã bước qua cái lần mức bạn thân đối với Dung, Sanh nghĩ lại giật mình, không biết phản động của Mai sẽ dữ tợn đến bực nào. Nhưng nghĩ kỹ lại thì Mai có quyền gì đâu đối với chàng nên chàng an lòng. Chỉ có hơi tội nghiệp người bạn cũ bị nhận chìm xuống thôi.

Cái ngày mà Sanh, Dung rủ nhau đi Vũng-tàu thì ở nhà Mai, bi kịch xảy ra.

Bà phán Trước đứng chết sững bên giường con giầy lâu mới kêu được đứa cháu bảo nó đi mời thầy thuốc, và sai được chị bếp đi gọi người em trai của bà đến. Bà là góa phụ nên có việc là hoảng lên.

Bà cầm cái ống không, đựng thuốc ngủ mà Mai đã uống ráo nạo, chạy lên chạy xuống từ nhà trên xuống nhà bếp, hất ngã cái bình trà, vấp cái thùng sô, mà cũng chẳng ra trò trống gì cả.

Bác sĩ đến xem qua rồi trấn tĩnh bà:

- Mới uống, chưa việc gì, bà đừng có quýnh như vậy.

Rồi vị lương y bơm rửa, cho uống thuốc nôn mửa, tiêm thuốc kích thích, một hồi thì Mai mở mắt ra để thấy cậu mình vừa bước vào.

Bà phán méo máo nhìn em mà rằng:

- Cậu ơi, cháu nó dại quá, ngộ không xong rồi.
- Nhưng mà xong, phải không bác sĩ? Cậu ba hỏi.
- Ủ, làm sao lại không xong, chỉ mới uống đây mà!
- Nhưng tại làm sao vậy chị?

Bác sĩ phản đối:

- Đừng bắt tôi nghe việc nhà. Này nhé, cho uống cà-phê nhiều vào. Xế chiều chúng tôi sẽ trở lại.

Khi bác sĩ ra rồi, bà phán nói:

- Cái thằng Sanh ấy, cậu biết chớ?
- Sao lại không biết.
- Nó thương con khác, nên con nhỏ này mới thất tình.
- Cháu dại thiệt, cậu Ba nói. Thì mặc nó, cháu thiếu gì nơi đi nói mà lo.

Mai khóc râm rứt:

- Theo lẽ phải thì như vậy, mà con thương anh ấy quá, không thể sống được.
- Thì bắt anh ấy về.
- Làm sao mà bắt, thưa cậu?
- Nó đẹp lắm à, cái con đó?
- Dạ, đẹp hơn con nhiều.
- Con cháu nhà ai, ở đâu, ra sao?

Bà phán Trước đưa ra một tập báo Gió Mùa. Đây là một số báo khác, trong đó ảnh Dung phóng đại ở bìa với lời chú như sau:

“Kiều nữ Ngọc-Dung, tương lai màn ảnh Việt-Nam, đã được bốn báo giới thiệu với hãng phim Đông-Nai để quay thử một đoạn ngắn, hầu kiểm soát khả năng diễn xuất của cô.”

Cậu Ba vừa xem ảnh, vừa vuốt râu, mỉm cười và nói:

- Thằng Sanh đáng đánh đòn, nhưng chỉ nên đánh sơ vài roi thôi. Trai nào lại không mê gái cỡ này. Thuờ tôi còn trẻ ấy, ơ ... hơ... hừm ... tôi cũng mê gái đẹp nữa.
- Cậu nó khéo nói lếu mà thấp giáo cho giặc.
- Chị và cháu đừng lo gì hết, để tôi bắt thằng Sanh lại cho.
- Liệu có được không cậu ? Mai mếu máo hỏi.
- Bảo đảm.

Cậu Ba nói xong bỏ đi ngay. Cậu không đi chuộc bùa chuộc ngãi gì hết mà chỉ đi đến hãng phim Đông-Nai mà giám đốc là bạn của cậu để nài nỉ ông ấy hứa bậ với Ngọc-Dung một vai gì đó.

Sau sự can thiệp này, Dung thỉnh linh thay đổi ngay. Một hôm đi thăm bạn, nàng đưa điều kiện ra liên:

- Anh phải tìm một căn nhà khác mới được, nhà phải xứng với danh tiếng đang lên của em. Nếu anh nghe được những lời khen tặng tài nghệ của ông Phong, nhà đạo diễn trứ danh, thì anh không còn lụm thụt như vậy nữa. À này ...
- Gì đó em ?
- Anh nên thôi việc ngay. Báo chí mà họ đăng tin em lấy chồng làm thơ ký đánh máy thì còn gì tên tuổi em. Trời ơi, vợ ăn lương một triệu còn chồng thì hai ngàn thôi, có chết em không!

Sanh điếng người như cả một bao gạo chỉ xanh rơi xuống đầu chàng.

Trong vòng một tuần nay, Dung thay tâm đổi tánh kỳ lạ. Vào tiệm ăn, nàng huoi tay huoi chơn, nói ong óng lên. Đón tắc-xi phải mất hết cả buổi vì nàng nhút định chò xe mới, xe đẹp, chớ “thứ đồ Rơ-Nô Cách” nàng không thèm đi.

Sanh thăm nàng, nàng bắt đợi ở ngoài lâu lắm mới chịu ra tiếp. Nàng hút thuốc thơm, đi học nhảy, và hễ mỗi lần đánh rơi món gì xuống đất là nàng kêu “ốp-là!”

Buồn cười nhút là khi nghe Dung hát, hát cả ngày trật lất cả giọng điệu, mà vẫn hát to đến ngoài đường cũng nghe.

Dung đòi tẩy cái đầu, hót tóc theo Leslie Caron gì gì đó, Sanh không biết nữa.

Đi dạo với Sanh, Dung tỏ vẻ bực mình, và như là hơi mắc cỡ.

Không bao giờ nàng nhìn xe hơi say sưa bằng lúc này, say hơn cả Sanh nhìn nàng buổi đầu.

Đêm nằm lăn trở ngủ không được, Sanh ứa nước mắt, tủi cho phận mình yêu phải một cô gái khi không bay bổng lên trời nhờ tài nghệ.

Những đêm như vậy, hình bóng một người con gái dịu hiền kia lần lần hiện ra, in chồng lên hình ảnh Dung. Ôi chao ! Mai nó khiêm tốn làm sao ! nó thủ phận như một người đàn bà Việt-Nam ngày xưa, nó không dám có những tham vọng quá to, không phải vì tự biết thân mà vì không muốn có sự chênh lệch giữa đôi vợ chồng một khi có một người bay bổng lên cao.

Sáng lại, thế nào Sanh cũng tìm đến thăm Mai. Lần đầu chàng lấp ló ngoài cửa, đứng dang nắng đến ướt áo. May sao Mai nó thấy, và lạ quá, nó ngoắc chàng vô.

Kỳ thay, Mai nó vẫn tươi cười như ngày nào, không một lời trách móc, và tuyệt nhiên không hề đá động đến hôn nhân bỏ dở.

Gần Mai sao mà nghe nó nhẹ từ thân thể thấu cả tâm trí như gần một bà mẹ hiền hay gần một đứa em gái thơ ngây.

“Nhưng môi của Mai sao hơi mỏng ? Mắt nàng lại không sâu ? Sao nàng lại hơi mập một tí?”

Trời ơi ! Cái nết của Mai sao không đánh chết được cái đẹp của Dung cho mình nhờ ! Dung mà cả thân thể gọi thềm thường như một pho tượng cẩm thạch La-Ly, Dung mà đôi mắt nồng cháy lên tình yêu đắm đuối !

Sanh có báo trước là đúng năm giờ rưỡi, tan sở sẽ đến rước Dung đi xem xi-nê.

Nhưng tới nơi thì Dung đã đi rồi, không thềm để lại một lời.

Bứt rứt quá, Sanh đạp xe máy ra Sài-gòn, chạy bậy bạ vòng quanh đó, đến một lúc kia thì thấy Dung đang đi trên vỉa hè Lê-Lợi với một người đàn ông sang trọng.

Ruột đau như cắt, chàng đạp xe máy theo chầm chậm phía sau. Hai người kia đi lên rồi vào một hiệu kem.

Chịu không được nữa, Sanh đạp tới đó, đẩy xe đạp lên dựng trên lề rồi ra dấu cho Dung. Dung tái mặt, không phải vì sợ mà vì giận.

Nàng xam xam đi ra, nghiêng răng nói:

- Trời ơi, anh làm xấu em ! Xem bộ mặt ghen tương của anh kia ! Sao mà hủ lậu thế ? Minh tinh mà bảo đừng giao thiệp à ? Mà chết tôi nữa chứ ! Chỗ này mà đem xe máy rì triển lãm ra thì họ cười cho thúí đầu.

Ở Sài-gòn không có động đất. Thế mà Sanh nghe như vỉa hè lung lay dưới chơn mình. Chàng ríu ríu dắt xe máy đi, như một tên người nhà vừa bị mắng.

Sanh về ngay nhà Mai. Nhà đi vắng cả, trừ Mai ra.

Sanh ngồi phệt xuống đi-văng rồi ôm mặt mà khóc.

Mai bước lại gần bạn, vuốt lên đầu bạn như một người mẹ dỗ con, rồi thỏ thẻ nói:

- Bộ chủ sở anh hôm nay đổ quạu hả ? Thôi anh à, ông ấy coi vậy mà tốt bụng lắm đó, đừng buồn làm chi.

Rồi nàng ngồi xuống cạnh Sanh, không nói gì, chỉ lau lệ cho bạn thôi.

Khóc đã thềm, Sanh lấy tay ra khỏi mặt, cầm bàn tay Mai, nhìn bạn mà rằng: “Em tha thứ cho anh nhá !”

Giữa cảnh mùi đó, cậu ba bước vào cười ha hả như Đổng-Trác:

- Từ rày ráng mà giữ nó nhen. Không ai hơi đâu mà bắt giùm hoài.

Sanh cười ! Mai thì mắc cỡ mà không biết làm sao giấu mặt nên tru cái mỏ ra dài bảy thước năm, rồi méo cái miệng lại.

- Tục ngữ nói không sai mà ! Sanh như sực tỉnh, bảo bạn thế.

Mai ngỡ ngác hỏi:

- Tục ngữ nào ?

- Cái nét đánh chết cái đẹp !

© Binhnguyenloc.com